

TÜRKİYE’NİN BEKÇİSİ TÜRKÇEDİR

Prof. Dr. Necati DEMİR

Türkiye ve Türklüğün bir siyasî sınırı, bir de kültür sınırı vardır. Siyasî sınırimız, içinde bulunduğumuz vatan iken kültür sınırimız, Türkçenin konuşulduğu her yere uzanır. Üzerinde hangi bayrak dalgalanırsa dalgalansın, Türkçenin yazıldığı ve konuşulduğu her coğrafya Türk kültür sınırının içerisinde. Günümüzde kuzeydoğu Asya’dan Afrika’nın ortalarına, Çin Seddi’nden Avrupa’nın içlerine kadar Türk milletini birbirine bağlayan en önemli bağ Türkçedir.

Coğrafyayı vatan, insanları millet yapan unsurların en başında dil gelir. Ayrıca dil, coğrafyanın ve milletin en önemli bekçisidir. Hem siyasî hem de kültür sınırimızın bekçisi de Türkçedir. Dolayısıyla Türkçenin kullanılması ve Türkçe öğretiminin önemi kendiliğinden ortaya çıkmaktadır.

Almanlar, II. Dünya Savaşı’nda Fransa’yı işgal ettiğinde Alsace ve Lorraine’deki okullarda Almancadan başka dil öğretilmesini yasaklarlar. Öğretmenler ve öğrenciler Fransızcanın ne kadar önemli olduğunu o zaman fark ederler. Geriye dönüp baktıklarında Fransızcanın öğretimi ve öğrenimi konusunu ne kadar ihmal ettiklerini o zaman anlarlar. Aileler daha fazla para kazanabilmek için çocuklarını tarlalara ve dokuma tezgahına göndermişler, öğretmenler çocuklara bahçelerini sulatmışlar ...

Ülke işgâl edilince Almanların: *“Fransız olduğumuzu iddia ediyorsunuz, hem de dilinizi konuşup yazmasını bilmiyorsunuz.”* demelerinden korkarlar ve kendi kendilerinden utanırlar. Fransız öğretmenler son derste: *“Fransızcanın dünyanın en güzel, en açık, en sağlam dili olduğunu, kendi aralarında daima Fransızca konuşmaları gerektiğini; bir millet esarete düşünce diline sahip oldukça, zindanının anahtarının kendi elinde olduğunu duyurmuşlardır.”*

Musibeti gören Fransızlar nasihatleri tutmuşlar, dillerine sıkı sıkıya sarılmışlar. Sonunda yenilen Almanlar olmuştur.

Fransızlar, Fransızcanın gücünü fark etmişler ve dillerine her şeyin üzerinde tutmuşlardır. Fransa’da elliye yakın etnik grup varken çıkarılan dil yasası, özetle, *“Ya her sahada Fransızca’yı kullanırsın ya da Fransa’da yaşayamazsın.”* demektedir.

Ekonomisi ve askerî gücüyle Avrupa’nın en önde gelen ülkelerinden biri olan Fransa, Fransa’nın bekçisinin Fransızca olduğunu anlamış ve bu mührü iyi kullanmıştır.

Bugün dil konusu, Türkiye'nin karşı karşıya bulunduğu en büyük sıkıntılarından biridir. Türkçe, tarihindeki en büyük yozlaşma sürecini yaşamaktadır. Türkçenin içinde bulunduğu olumsuzluklardan hemen her kesimden vatandaşımız rahatsızdır. Rahatsızlıklar çeşitli biçimlerde dile getirilmekte, fakat feryatlar gök kubbede bir süre yankılanıp bir sonuca ulaşmadan yok olup gitmektedir. Türkçeyle ilgili problemler hâlâ bir yanardağ gibi önümüzde durmaktadır.

Bizzat Millî Eğitim Bakanının, “*Türkçe Öğretiminin Fecâat* (yürekler acısı)” olduğunu açıkladığı bir ülkede yaşıyoruz. Bakanımız eksik bile söylemiştir. Türkçe öğretimi gerçekten içler acısıdır. Eksiği de şudur: Ana dilinin öğretiminin içler acısı olduğu bir ülkede diğer bilimlerin öğrenilmesi mümkün değildir. Çünkü diğer bilimlerin öğrenilmesi, ana dili öğretimindeki başarıya dayanmaktadır. Türkçe öğretimindeki başarısızlığa bağlı olarak diğer bilimlerin öğretimi de içler acısıdır.

İnsanoğlunun tarih sahnesine çıktığı günden beri, belki de, eğitim imkânları ya da eğitime sağlanan imkânlar bugünkü kadar iyi olmamıştır. Herkese eğitim alma zorunluluğu, modern binalar, bu binaların içlerine yapılan plânlı-programlı derslikler; eğitilmiş ve iyi yetişmiş öğretmenler; iyi hazırlanmış ders müfredatları ve kitapları; eğitimin bir bakanlıktan idare ediliyor olması; iyi bir eğitim için bulanmaz fırsatlardır.

Bütün bu imkânlarla rağmen “*Türkçe öğretimi niçin içler acısıdır?*” Bunun en önde gelen sebepleri, Türkçenin önemini ve gücünü fark edememiş olmaktır. Diğer bir sebep de ciddiyetsizliktir.

İngilizce öğretimi, okul öncesi sınıflarına kadar indirilmiştir. Zekâ bakımından üstün nitelikli öğrenciler özel eğitim veren okullarda toplanmakta, bilim dallarından uzaklaştırılmakta ve vasıfsız duruma getirilmektedir. Pek çok üniversitemiz başarılı öğrencileri toplamakta, onları yıllarca yabancı dille meşgul etmektedir.

Yabancı dile verilen önem, Türkçe eğitimini gölgede bırakmaktadır. Yabancı dil öğretimi, abartılı bir biçimde gündemde tutulurken, Türkçe öğretimi sıradan bir iş gibi yapılmaktadır. Öğrenciler, Türkçenin temel eserlerini okumadan liseyi bitirmektedir. Üniversite seviyesine gelip de tek bir kitap bile okumayan gençlerin sayısı en az yüzde doksandır.

Türkçe öğretiminin içler acısı olduğu Türkiye’de yabancı dil ve diğer bilimlerin öğretiminde başarılı olma şansı yoktur.

Şartlar nasıl olursa olsun Türkçeyi iyi öğretmek zorundayız. Kalkınmamız ve Türkiye’nin sonsuza kadar yaşaması buna bağlıdır.

Türkçe öğretimi yalnız siyasî sınırlarımız içinde değil, gönlü bizimle olan kültür sınırlarımız içerisinde yaşayan insanlar için de çok önemlidir. Bu anlayışla ve bu gidişle kültür sınırlarımızı nasıl koruyacağız? Daha kötüsü, bu gidişle siyasî sınırlarımızı bile belirlemek zorlaşmaktadır. *Vatanı önce dil, sonra orduları bekler. Türkçeye sahip çıkmak için musibeti, Fransızlar gibi, bizim de mi görmemiz gerekir?*